

Rumuz: münşi

Aziz Akif,

Sağımdaki pencereden gelen rüzgârın kokusu, parkın rıhtımına vuran denizin hafif ve mırıltılı sesi içimdeki Asım'ı anlatma hissini daha da kamçılıyor. İzin verirsen, senden öğrendiğim Asım'ı anlatmak istiyorum sana bu yazımda.

Asım, bir medeniyettir bence Akif,

Şahsiyetleri mekânlar biçimlendirir bilirsin ve kutlu coğrafyalarda yetişir alperenler. Zamanın Asımlarına 1071'de açıldı Anadolu kapıları Akif ve o yiğitler mertlikten, sevgiden bahisler açtılar çağlar boyu. Fetihleri dıştan ziyade içe doğru yaptılar Akif ve genişledikçe genişledi sevgi iklimleri. Hoşgörüyü açtıkları gönüllerini, hoşgörüyüle sırladılar son demde, ya görüldüğü gibi oldular ya da olduğu gibi göründüler. Yaratılmışı hep Yaratan'dan ötürü sevdiler Akif, iriliği ve diriliği bir ve beraber olmakta buldular. O Asımlar ki bilgeliğin adını irfan koydular Akif ve irfan kitabının anlamlarını yücelttiler yıllar yılı. Toprağın bağrına düşen cemreler gibi, medeniyete yön veren Emreler gibi. Konya'da Mevlana oldular Akif, Aksaray'da Somuncu Baba. Kadim zamanların derinliklerinden insanlığa bir selam getirdiler Akif ve tüm yaratılmışla hasbi bir tebessüm, kalbi bir yakınlık kurdular. Tam vaktinde gönüller aldılar Akif; yetimlere tebessüm, kimsesize kimse oldular. Derunlarından bilindi zahirlerindeki güzellik ve O'ndan öte O edinmediler kendilerine.

Asım, bir vicdandır bence Akif,

Somali'de bir çocuğun heybesindeki su olur bazen, bazen Gazze'deki bir annenin sofrasında ekmek. Myanmar'da umut beslenen, Bosna'da yolu gözlenendir. Halep'te merhamettir adı Asım'ın, Kudüs'te adalet. Dünyayı beşten büyük görmenin adıdır Asım, güçlü olanın haklı olduğu değil; haklı olanın güçlü olduğu bir düzeni haykırmaktır. Yara almış bütün kuşların, kuşçukların etrafında uçtuğu bir vahadır o, bağı yanıkların semtine koştuğu bir su kaynağıdır. Güneş ışığını yayar gibidir, ay nurunu salar gibidir. Berekettir Asım; kırlarda çiçekler gibi, kovanda petekler gibi... Nimet isteyenlerin iyiliğin ipine yapıştığı, yücelik isteyenlerin yardımda yarıştığı bir kutlu kervandır. Emziğinde süt kalmayan

bebelere süt, damarından kan çekilen yaşlılara güman, yürümeye mecali kalmamış hastalara dermandır Asım. Fakir sofrasında katık, yetimlerin gözünde ışıktır. Tarlayı toplarken hepsini toplamayın, geride de bir şeyler bırakın ki kurdun kuşun hakkı vardır, anlayışını kıyamete dek yaşatmanın adıdır Asım. Endonezya'da bir çobanının üzerinde ay yıldızlı bir elbisedir. Kara Kıta'nın bilmem neresinde "Mehmet Efendi" yazan bir kabirdir. Balkanlardaki bir dağ köyünde doksan yaşında bir teyzenin yüreğini dağlamasıdır, Türkiye'den geldiğinizi duyunca omzunuza yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamasıdır.

Asım, bir vatandır bence Akif,

Törensiz ve kefensiz ölüp varlıksız ve bedensiz yaşayandır. Yemen'de türkü olup yüreklerde kalandır. Niğbolu'da Yıldırım, Galiçya'da destandır. Bitti denilen yerde yeniden başlayandır. Kosova'da şehadete yürüyen Murat Hüdavendigâr da odur, Zigetvar'da ölümü kucaklayan Sultan Süleyman da. Çanakkale'nin Anzak Koyu'nda düşmana aman vermeyen Cideli Mehmet de odur Akif, vatana kurban diye gönderilen Kınalı Hasan da. Maraş'ta Sütçü İmam'dır Asım'ın adı, Erzurum'da Fatma Bacı. İstanbul'da Ulubatlı Hasan olur, İzmir'de Hasan Tahsin... "Her şey bitti." denildiğinde Seyit Onbaşı olur, "Tamam, şimdi dağıldılar." sanıldığında Kuvayı Milliye'ye dönüşür. 'Kim var?' dendiğinde arkasına dönüp bakmamış, bir torbaya sokulamamış, bir çuvala tıklanamamıştır; tarihin tozlu raflarında çürümeye terk edilememiş, başkalarının kirli senaryolarına mahkûm edilememiştir. Onun için mertçe karşısına çıkıp savaşmıyor, yüreklice meydan okuyamıyorlar. Bazen maşalar eliyle terörü azdırıyor, bazen işbirlikçileriyle sunî gerilimler yaratıyorlar. Ama senin Asımların bugün de var Akif, bazen 15 Temmuz'da bize bir vatan bırakan Ömer Halisdemir oluveriyor, bazen de bedenini siper eden Fethi Sekin'e dönüşüyor. Hani demiştin ya,

Asım'ın nesli diyordum ya, nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi nâmusunu, çiğnetmeyecek.

Asım, bir sevdadır bence Akif...

